



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D. v právní věci **žalobce: J. V.**, nar. „X“, bytem „X“, zákonný zástupce L. V., „X“, zastoupen Mgr. Štěpánem Jaklem, advokátem, se sídlem v Litoměřicích, Mírové náměstí 157/30, proti **žalovanému: Ministerstvu práce a sociálních věcí**, Na Poříčním právu 1, Praha, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8.7.2013, sp. zn. SZ/240/2013/9S-ÚSK, č.j. MPSV-UM/8883/13/9S-ÚSK, o příspěvek na mobilitu

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Štěpánovi Jaklovi **se přiznává** odměna ve výši 3 146,- Kč, která mu bude vyplacena do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou, která byla podána v zákonem stanovené lhůtě, domáhal přezkoumání zákonnosti napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 8.7.2013, sp. zn. SZ/240/2013/9S-ÚSK, č.j. MPSV-UM/8883/13/9S-ÚSK, kterým bylo zamítnuto odvolání proti rozhodnutí Úřadu práce ČR – krajská pobočka v Ústí nad Labem ze dne 24.1.2013, č.j. MPSV-UP/94755/13/AIS-ZDP, kterým nebyl žalobci přiznán příspěvek na mobilitu.

V žalobě uvedl, že lékař posudkové komise MUDr. H. nepostupoval správně a při posuzování zdravotního stavu žalobce nebylo přihlédnuto k diagnostikované dyspraxii, která má nepřímý vliv na zvládnutí základních životních potřeb v oblasti orientace. Posudkový lékař a následně posudková komise MPSV učinili svůj závěr, aniž by osobně zkoumali zdravotní stav žalobce. Na jednání nebyl žalobce přizván, takže si lékaři nemohli učinit odpovídající představu o jeho zdravotním postižení. Odborní lékaři ke kterým žalobce dochází se shodli na tom, že porucha časové orientace je součástí diagnózy vývojové dysfazie, která byla žalobci diagnostikována již dne 25.9.2012. Žalobce má obtíže s orientací v čase a prostoru (např. v rozlehlé budově jako je škola), při deficitu pozornosti chybí reflexe času, také se u něj projevuje zhoršení vnímání času a délky trvání úkolu či určitého časového úseku, má potíže s časovou posloupností. Není schopen přijímat informace a plánovat aktivity, není schopen promyslet a naplánovat co a jak má být uděláno (přesun ze třídy do šatny, převléknout se a přesunout do tělocvičny). Hůře si pamatuje více instrukcí najednou. Má narušenou pravo-levou orientaci, narušené sluchové vnímání. Jeho porucha krátkodobé paměti způsobuje zapomínání a je nutný každodenní dohled. V současné době není schopen zvládat činnosti v oblasti orientace.

V doplnění žaloby žalobce uvedl, že závěry žalovaného nejsou v souladu s tím, co vyplývá z předložených důkazů, a to lékařských zpráv ošetřujících lékařů žalobce. Bylo by na místě, aby si soud zadal vypracování znaleckého posudku, kdy by přibráný znalec opětovně posoudil zdravotní stav žalobce a vypořádal se se závěry jednotlivých lékařů a posudkové komise.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě popsal dosavadní průběh řízení s tím, že v rámci odvolacího řízení požádal o posouzení stupně závislosti posudkovou komisí MPSV (dále jen „posudková komise“). Po opětovném vyjádření zákonné zástupkyně žalobce dospěl k závěru, že není nutné opětovné doplňující posouzení zdravotního stavu a vydal žalobou napadené rozhodnutí. Nebylo požádáno o přítomnost žalobce při jednání posudkové komise a zdravotní dokumentace byla dostatečná k posouzení schopnosti zvládat mobilitu a orientaci bez přítomnosti posuzované osoby. Žalovaný nijak nezpochybňuje zdravotní stav žalobce a nejsou také zpochybňovány lékařské zprávy odborných lékařů, však tyto lékařské zprávy jsou jedny z podkladů pro posouzení schopnosti zvládat základní životní potřeby v oblasti mobility nebo orientace. Posudkové lékařství je jedním z atestovaných medicínských oborů a posudková komise musí posuzovat zdravotní stav ve vztahu k posudkovým kritériím. Vzhledem k tomu, že posudková komise zasedala v odborném složení (s dětským neurologem), považoval žalovaný vypracovaný posudek i jeho doplnění za odborný, stěžejní a úplný důkazní prostředek, na jehož základě bylo možné rozhodnout.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, (dále jen „s.ř.s.“) bez jednání, neboť žalobce a žalovaný se po řádném poučení, že mohou vyslovit souhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřili.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumával podle části třetí dílu prvního hlavy druhé zák. č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost napadeného rozhodnutí, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během

dvouměsíční lhůty po oznámení rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Soud přezkoumal v rámci žalobních námitek skutkový a právní stav věci a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Základní pravidla pro přiznání příspěvku na péči pro daný případ jsou obsažena v zákoně č. 329/2011 Sb., o poskytování dávek osobám se zdravotním postižením, ve znění účinném do 31.12.2013 (dále jen „zákon o poskytování dávek“) a v zákoně č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, ve znění účinném od 1.1.2012 (dále jen „zákon o sociálních službách“).

Podle § 6 odst. 1 zákona o poskytování dávek nárok na příspěvek na mobilitu má osoba starší 1 roku, která není schopna zvládat základní životní potřeby v oblasti mobility nebo orientace, opakovaně se v kalendářním měsíci dopravuje nebo je dopravována a nejsou jí poskytovány pobytové sociální služby podle zákona o sociálních službách v domově pro osoby se zdravotním postižením, v domově pro seniory, v domově se zvláštním režimem nebo ve zdravotnickém zařízení ústavní péče.

Podle § 8 odst. 1 zákona o poskytování dávek schopnost osoby zvládat základní životní potřeby v oblasti mobility nebo orientace se pro nárok na příspěvek na mobilitu posuzuje podle zákona o sociálních službách stejným způsobem jako pro účely příspěvku na péči.

Podle § 25 odst. 3 zákona o sociálních službách při posuzování stupně závislosti osoby vychází okresní správa sociálního zabezpečení ze zdravotního stavu osoby doloženého nálezem vydaným poskytovatelem zdravotních služeb, z výsledku sociálního šetření a zjištění potřeb osoby, popřípadě z výsledků funkčních vyšetření a z výsledku vlastního vyšetření posuzujícího lékaře.

Podle § 1 odst. 4 vyhlášky č. 505/2006 Sb., za neschopnost zvládání základní životní potřeby se považuje stav, kdy porucha funkčních schopností dosahuje úrovně úplné poruchy nebo poruchy těžké, kdy i přes využívání zachovaných potenciálů a kompetencí fyzické osoby a využívání běžně dostupných pomůcek, prostředků, předmětů denní potřeby nebo vybavení domácnosti, veřejných prostor nebo s využitím zdravotnického prostředku nelze zvládnout životní potřebu v přijatelném standardu. Za neschopnost zvládání základní životní potřeby se považuje rovněž stav, kdy režim nařízený odborným lékařem poskytujícím specializované zdravotnické služby neumožňuje provádění základní životní potřeby v přijatelném standardu.

V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25.4.2013, sp. zn. 6 Ads 17/2013, www.nssoud.cz, který v obecné rovině dopadá i na daný případ, je uvedeno, že v řízení o nároku na příspěvek na péči podle zákona o sociálních službách, je povinností a v pravomoci odvolacího správního orgánu žádat po posudkové komisi doplnění posudku, pokud posudková komise postavila své hodnocení na rozporných podkladech, aniž by rozpory sama odstranila nebo vysvětlila. Tak tomu může být v případě, že se objeví rozpor mezi výsledkem šetření sociálního pracovníka a názorem posudkové komise, aniž by posudková komise sama provedla vlastní přešetření zdravotního stavu žadatele o příspěvek na péči.

Posouzení stupně závislosti osoby pro účely rozhodování o příspěvku na péči v řízení v I. stupni i v řízení odvolacím musí vycházet z hodnocení všech podkladů uvedených v § 25 odst. 3 zákona o sociálních službách. Na výsledný lékařský posudek, který je stěžejním důkazem, je tak třeba klást požadavek úplnosti a přesvědčivosti (srov. rozsudek NSS ze dne 23. 9. 2009, čj. 4 Ads 57/2009, www.nssoud.cz).

Žalobce učinil v dané věci sporným, zda zvládá či nikoliv základní životní potřebu orientace uvedenou pod písmenem b) v příloze č. 1 vyhlášky č. 505/2006 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o sociálních službách. Podle uvedené vyhlášky se za schopnost zvládat tuto základní životní potřebu považuje stav, kdy osoba je schopna poznávat a rozeznávat zrakem a sluchem, mít přiměřené duševní kompetence, orientovat se časem, místem a osobou, orientovat se v obvyklém prostředí a situacích a přiměřeně v nich reagovat.

Soud v daném případě hodnotil, zda je posudek posudkové komise ze dne 9.4.2013 ve znění jeho doplnění ze dne 29.5.2013 přesvědčivý a úplný tak, aby nebylo pochyb o jeho objektivnosti a správnosti. Soud nemá pochyb o odbornosti komise a její způsobilosti hodnotit omezení způsobené onemocněním žalobce ve vztahu k právní úpravě příspěvku na mobilitu. Odbornost komise jako taková ostatně nebyla žalobcem ani zpochybněna. Z posudku dále vyplývá, že bylo pracováno se všemi nálezy, které matka žalobce předložila.

Na základě lékařských zpráv i sociálního šetření dospěla posudková komise k závěru, že se nejedná o významnější poruchu orientace, která u ADHD syndromu nebývá. S odkazem na psychologa Mgr. J. uvedla, že aktuální intelektový vývoj žalobce odpovídá vzdělávání na normální základní škole a zprávy ze dne 6.2.2013 a ze dne 24.4.2013 považuje za mírně účelové. K tomu soud dodává, že se nejedná fakticky o dvě zprávy, neboť zpráva MUDr. K. K. ze dne 24.4.2013 jen odkazuje na zprávu MUDr. L. R. ze dne 6.2.2013. K tomu soud dále poznamenává, že i MUDr. K. K. ve své zprávě ze dne 10.10.2012 naopak hodnotila žalobcův psychomotorický vývoj jako přiměřený a orientaci, místem, časem a osobou jako normální.

Závěr posudkového komise je v souladu i se záznamem ze sociálního šetření ze dne 10.9.2012, v němž je mimo jiné uvedeno, že žalobce sedět delší dobu nevydrží, zvládá však 20 minut, což je vyučovací hodina. Stát vydrží, ale s neklidem. Nezná hodiny a měsíce, ale v lidech je orientovaný. Dále se z této zprávy podává, že žalobce byl během návštěvy sociálního pracovníka orientovaný ve svém obvyklém prostředí a přiměřeně reagoval. Ze sociálního šetření nevyplynuly okolnosti, které by byly s posudkem posudkové komise v rozporu.

Posudkové lékařství je jedním z atestovaných medicínských oborů, a posudková komise, která se skládá jak z posudkového lékaře, tak z odborníka v daném lékařském oboru musí posuzovat stav ve vztahu k posudkovým kritériím zakotveným ve vyhlášce č. 505/2006 Sb. a zákoně o sociálních službách. Hodnocení zvládání základní životní potřeby je tak samozřejmě nutno hodnotit ve vztahu ke zdravým osobám stejného věku (viz § 10 zákona o sociálních službách). Není však požadováno, aby hodnocená osoba zvládala základní životní potřebu stejně jako osoba zcela zdravá, neboť podstatné je zvládnutí základní životní potřeby v přijatelném standardu, jak požaduje ustanovení § 1 odst. 4 vyhlášky č. 505/2006 Sb. Tento přijatelný standard tak neznamená to samé jako zvládání základních životních potřeb zcela zdravým a ničím neomezeným jedincem, snížená kvalita výkonu některých základních životních potřeb tak nemůže založit nárok na příspěvek na mobilitu.

Jak shora uvedeno, žalobce je v současnosti hodnocen jako osoba, jejíž vývoj je v normě. V případě, že by se změnil zdravotní stav žalobce, může dojít i k přehodnocení nároku na příspěvek na mobilitu.

V daném případě žalobce prostřednictvím své zákonné zástupkyně nepožádal o osobní účast při jednání posudkové komise a ta nepovažovala jeho účast za potřebnou. V daném případě neměnila posudková komise předchozí posudkové hodnocení a vycházela ze všech předložených podkladů a soud zde nevidí jako pochybení, že žalobce nebyl k jejímu jednání volán.

Lze tedy konstatovat, že soud shledává napadené rozhodnutí jako celek za správné a založené na dostatečných podkladech spočívajících zejména v lékařských posudcích, sociálním šetření a nálezech ošetřujících lékařů. Žalovaný správně reagoval na námítky žalobce tak, že požádal o doplnění posudku. Soud tak nemá pochybnosti o přesvědčivosti, úplnosti a objektivnosti posouzení zdravotního stavu žalobce ve vztahu k nároku na příspěvek na péči.

S ohledem na shora uvedené skutečnosti tedy soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji ve výroku rozsudku ad I. podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Současně soud podle ust. § 60 odst. 1 a 2 s.ř.s. ve výroku rozsudku ad II. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalovanému náhrada nákladů řízení nepřisluší.

Soud usnesením ze dne 14.10.2013, č.j. 75 Ad 18/2013-24, ustanovil podle § 35 odst. 8 s.ř.s. žalobci právního zástupce Mgr. Štěpána Jakla, advokáta, kterému se výrokem III. přiznává odměna včetně hotových výdajů v celkové výši 3 146,- Kč, skládající se z částky 2 000,- Kč za 2 úkony právní služby po 1 000,- Kč [převzetí věci včetně porady s klientem, doplnění žaloby, podle § 7, § 9 odst. 2 a § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění účinném od 1.1.2013, dále jen „advokátní tarif“], z částky 600,- Kč za s tím související dva režijní paušály podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu a z částky 546,- Kč DPH ve výši 21%.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 7. října 2014

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tvarová